

ת"פ 40718/12/17 - מדינת ישראל נגד כאמלה נעים, כמיל נעים

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 40718-12-17 מדינת ישראל נ' נעים ואח'

בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו
בעניין:

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הנאשמים

1. כאמלה נעים
באמצעות עו"ד הגב' דלית אלעד מטעם
הסניגוריה הציבורית
2. כמיל נעים
באמצעות עו"ד אברהם סופר מטעם
הסניגוריה הציבורית

גזר דין

כתב האישום:

הנאשמים הורשעו לאחר שמיעת ראיות, בעבירות הבאות: ביצוע בצוותא עבירה של גניבה בדרך של מציאה - עבירה לפי סעיף 383 (ד) יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין, וביצוע בצוותא עבירה של קבלת דבר במרמה - עבירה לפי סעיף 415 רישא יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין.

לפי העובדות שנקבעו בהכרעת הדין, ביום 22/7/15, או בסמוך לכך, מצאה הנאשמת 15 שיקים חתומים, בסכומים שונים, שנתנו בעלי השיקים למתלונן, כתשלום למעון ילדים שבניהולו, בכפר ג'דידה - מכר.

לאחר ששיתפה הנאשמת את בעלה בדבר מציאת השיקים, טיכסו השניים עצה, ופנו לפדות אותם אצל חלפן הכספים בקניון תרשיחא.

בתאריך 22/7/15 הם הגיעו לחלפן הכספים, כשברשותם השיקים, במטרה לנכותם ולקבל תמורתם כסף מזומן.

הם הציגו בפני חלפן הכספים מצג שווא, לפיו יש להם זכות בשיקים, וטענו שהם נמסרו להם בעבור עבודתה בקטיף. חלפן הכספים מסר להם, בתמורה לשיקים הגנובים, סכום של כ-17,000 ₪ במזומן.

טענות הצדדים:

ב"כ המאשימה טען כי בעקבות מעשיהם של הנאשמים, נגרמו נזקים כלכליים לחלפן הכספים ולבעלי השיקים. הוא הפנה לכך, כי בעדותו בבית המשפט טען חלפן הכספים, במשפט ההוכחות, כי לנאשמים חוב כלפיו. עוד ציין ב"כ המאשימה כי לא מדובר בעבירה רגעית ובודדת, אלא במסכת עבירות של גניבה והצגת מצג שווא, קבלת כספים

במרמה, בעקבות אותו מצג שווא. הנאשמים לא הביעו חרטה, ניהלו משפט הוכחות, ולא חסכו מזמנו של בית המשפט, ובעלויות המדינה הכרוכות בניהול המשפט.

לאור כל האמור, טען ב"כ המאשימה למתחם עונש הנע בין 9 ל-18 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה ופיצוי למתלוננים בעלי השיקים, וכן קנס.

אשר למיקום העונש בתוך המתחם, טען ב"כ המאשימה כי יש לעשות אבחנה בין שני הנאשמים:

אשר לנאשמת 1, נטען כי מדובר בנאשמת ללא הרשעות קודמות. עם זאת, היא לא הביעה חרטה ולאור חלקה במעשים, יש לקבוע את עונשה באמצע מתחם העונש ההולם.

אשר לנאשם 2, הוא בעל רישום פלילי, לחובתו 3 הרשעות קודמות, ולאור זאת, ובהעדר הבעת חרטה, יש למקם את עונשו ברף העליון של מתחם העונש ההולם.

ב"כ הנאשמת 1, טענה כי מדובר באירוע משנת 2015, כתב האישום הוגש בחלוף שנתיים ודינה נגזר כעת, בחלוף 4 שנים מאז האירוע. נסיבות העבירה כפי שנקבעו בהכרעת הדין, אינן מהחמורות. מדובר בעבירה בביצוע גניבה על ידי מציאה, לא בביצוע גניבה באופן אקטיבי, המקובל והידוע, ולכן לא מדובר בנסיבות חמורות.

אשר לנזק, נטען כי לא מדובר בסכומים גדולים. מדובר בשיקים אשר כל אחד מהם היה על סך של כ-1,000 ₪, ויומיים לאחר שנלקח על ידי הנאשמת, הוחזר לחלפן הכספים. גם השיקים של המתלוננים בוטלו, ולכן, לא נגרם להם נזק.

אשר לטענה שהנאשמת לא הביעה חרטה וניהלה משפט, נטען כי זכותה של הנאשמת לנהל משפט, הנאשמת הביעה חרטה בחקירתה במשטרה, היא הצטערה על מעשיה.

אשר לנסיבותיה האישיות של הנאשמת, נטען כי מדובר בנאשמת בת 50, הסובלת מבעיות רפואיות, ביניהן סוכרת קשה. מצבה הכלכלי היום ובעת ביצוע העבירה קשה. לה תשעה ילדים, חמישה מהם סמוכים על שולחנה, מתגוררים בביתה. בעת ביצוע העבירה, בנה הגדול ריצה עונש מאסר. מדובר במי שסייע בכלכלת הבית, ובהעדרו נקלעה הנאשמת לקשיים כלכליים, דבר אשר תרם לביצוע העבירות על ידה.

לאור כל האמור, ביקשה ב"כ הנאשמת להטיל ענישה צופה פני עתיד.

ב"כ הנאשם 2, חזר על האמור בטענות בא כוח הנאשמת, ציין כי הנאשם בן 51, לזוג תשעה ילדים משותפים, הבהיר גם הוא כי הרקע לביצוע העבירות היה מצבם הכלכלי הקשה של בני הזוג.

ב"כ הנאשם 2 הדגיש את חלקו הקטן של הנאשם לביצוע העבירות, בעיקר בעניין הגניבה, תוך שהוא מציין שהעבירה כמעט והושלמה על ידי הנאשמת, במציאת המעטפה ובה השיקים. תרומתו לשותפות לביצוע העבירה היא תרומה מינורית.

אשר לחלקו של הנאשם בקבלת הכספים מחלפן הכספים, גם כאן טוען ב"כ הנאשם, שחלקו של הנאשם קטן יותר. עוד הדגיש ב"כ הנאשם 1, את הזמן הרב שחלף מאז ביצוע העבירות.

לטענתו, הזמן הרב שחלף מאז שהושלמה החקירה, ועד להגשת כתב האישום, מלמד שהמאשימה עצמה לא ראתה

תכיפות רבה באירוע, ועל כן, תמוהה בקשתה לשלוח את הנאשמים היום לכלא.

אשר לניהול המשפט, נטען כי משפט ההוכחות היה ממוקד בשאלות עובדתיות ומשפטיות, אשר בסופו של יום, גם בית המשפט לא הסכים עם המאשימה שמדובר בעבירת גניבה, אלא בגניבה על ידי מציאה, דבר המחזק את המסקנה, שאין כלל לזקוף לחובת הנאשמים את ניהול המשפט.

ב"כ הנאשם 2, ערך אבחנה של הפסיקה אליה הפנה ב"כ המאשימה, וביקש לאבחן את עניינם של הנאשמים מאלה שהובאו בפסיקה השונה שהציגה ב"כ המאשימה.

לאור כל האמור, טען גם ב"כ הנאשם 2, כי יש להסתפק בעונש צופה פני עתיד.

דברי הנאשמים בטרם מתן גזר הדין:

הנאשמת 1 טענה כי היא מצטערת על כל מה שקרה, לדבריה, זה היה בעל כורחה, המצב בבית היה קשה. היא חזרה וטענה כי היא מצאה את השיקים ברחוב, בעלה לא היה לצידה, בנה היה בכלא, והמצב הכלכלי כפה עליה לעשות את העבירה, היא מעולם לא עשתה דברים דומים.

הנאשם 2 התנצל על האירוע, טען אף הוא כי הדבר היה בשל המצב הכלכלי הקשה, והדגיש שביקש מאשתו להחזיר את השיקים, אך היא לא ידעה שהחזקתם היא אסורה.

דין והכרעה עונשית:

הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו (סעיף 40ג (א) לחוק העונשין):

הערך החברתי שעליו באה עבירת הגניבה להגן, הוא קניינו של אדם, אשר נשלל ממנו, עקב מעשה הגניבה. מדובר בזכות חוקית על חוקית, המעוגנת בחוק יסוד כבוד האדם וחירותו, ולכן הפגיעה בערך מוגן חוקתי, היא פגיעה החותרת כנגד זכותו החוקתית של אדם להחזיק ברכוש ולהיות בעליו.

הערך החברתי עליו באה עבירת המרמה להגן, הוא האוטונומיה של אדם להחליט מה יעשה ברכושו, אשר עקב מעשיו של המרמה, נשללת ממנו אוטונומיה זו, נפגע הרצון החופשי שלו, שהרי אילו היו נפרשות בפני המרמה כל העובדות לאשורן, הוא היה פועל אחרת מכפי שפעל (ע"פ 233/07 תענך נ' מדינת ישראל (2010)).

מדיניות הענישה הנוהגת (סעיף 40ג (א) לחוק העונשין):

ברע"פ 4973/12 אמויאל נ' מדינת ישראל (2012), גנב הנאשם 19,100 ₪ במזומן. חבילת המזומנים הונחה ליד פקידת הבנק, ללא השגחה. הוטלו על הנאשם 3 חודשי מאסר ויום, מאסרים מותנים וקנס 5,000 ₪.

ברע"פ 6435/09 אוסקר נ' מדינת ישראל (2009), הנאשם נטל פנקס שיקים של רעייתו, ללא רשותה, זייף את חתימתה על 8 שיקים, ושילם את חובותיו בסך של כ-278,000 ₪. הנאשם הורשע בעבירות של קבלת דבר במרמה,

עמוד 3

זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר, ושימוש במסמך מזויף, ונדון ל-6 חודשי מאסר בעבודות שירות, לצד ענישה נלווית.

בע"פ (מחוזי - מרכז) 6785-04-10 **אליהו קציר נ' מדינת ישראל**, זיוף הנאשם את חתימת אשתו על 14 שיקים בסכום כולל של 16,000 ₪, שנמשכו מחשבונה. הוא הורשע בעבירות של זיוף בכוונה לקבל באמצעותו דבר, שימוש במסמך מזויף, וניסיון לקבלת דבר במרמה, ונדון ל-4 חודשי מאסר בעבודות שירות.

בת"פ (י-ם) 60270-12-12 **מדינת ישראל נ' מחמוד ג'אבר** (2014) - הורשע הנאשם בעבירות של שימוש במסמך מזויף, זיוף וגניבה בדרך של מציאה. באותו מקרה הנאשם מצא שני פנקסי שיקים השייכים למתלוננת בתיבת הדואר בבנק הדואר, ועשה שימוש בחלק מהם. לברר היכן שאר השיקים, והנאשם השיב לו כי ילדים קטנים קרעו אותם. בהמשך, זיוף הנאשם את חתימתה של המתלוננת על אחד השיקים שנותרו ברשותו, רשם עליו סכום של 5,000 ₪ והפקיד אותו לחשבונו בבנק הפועלים. בית המשפט גזר על הנאשם עונש של 180 שעות של"צ ו-3 חודשי מאסר על תנאי.

ת"פ (רח') 35591-12-16 **מדינת ישראל נ' אליהו שקורי** (2017) - הנאשם הורשע בעבירת גניבה. באותו מקרה הגיע הנאשם לפתח ביתה של המתלוננת, הבחין באופניים ומיד לאחר מכן, נטל את האופניים עמו ועזב את המקום. כשבוע לאחר מכן הבחינה המתלוננת בנאשם בעודו רכוב על האופניים והזעיקה את המשטרה. הצדדים הסכימו למתחם ענישה שנע בין מאסר על תנאי ועד מספר חודשי מאסר בפועל ובית המשפט הטיל על הנאשם 3 חודשי מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת.

ת"פ (י-ם) 48434-01-16 **מדינת ישראל המחלקה לחקירת שוטרים נ' אור מירילאשוילי** (2017) - בית המשפט קבע כי הנאשם ביצע עבירה של גניבה בנסיבות של מציאה, אך נמנע מלהרשיעו. באותו מקרה עת שירת הנאשם כטירון בבסיס משמר הגבול, הוא הבחין במכשיר הטלפון הסלולארי של המתלונן, אשר שירת עמו, כשהוא מונח על חומה נמוכה, מרחק של כ-20 מטרים ממתחם מגורי הפלוגה של המתלונן. הנאשם נטל את המכשיר, הכניסו לתיקו האישי ויצא מהבסיס. הנאשם הגיע לביתו, ניסה להדליק את המכשיר אך משנוכח כי הוא נעול ולא ניתן להשתמש בו ללא סיסמה, הוא חיבר את המכשיר למחשבו וביצע איפוס של המכשיר. במסגרת חקירת מח"ש, נתפס המכשיר על גופו של הנאשם. הנאשם נדון ל-140 שעות של"צ, חתימה על התחייבות ופיצוי למתלונן.

ת"פ (רמ') 733-04-17 **מדינת ישראל נ' אולגה ברק** (2018) - הנאשמת הורשעה לאחר שמיעת ראיות בעבירה של גניבה ע"י מציאה, באופן שהנאשמת גנבה את נרתיק הטלפון עם הטלפון של המתלוננת אשר השאירה את הטלפון ובו כרטיס אשראי ורשיון נהיגה בתוך הנרתיק, בחנות הסופרפארם. הנאשמת הלכה מיד ובסמוך לחנות פלאפונים בשם "סיטי פון" וביקשה לאפס את המכשיר. הנאשמת השאירה את המכשיר בתיקון ומסרה כי תגיע למחרת. בהמשך היום התקשר החוקר אדווין יצחק לנאשמת וזימנה לחקירה בתחנת המשטרה. למחרת היום הגיעה הנאשמת לסניף ומסרה למר שנייקמן את נרתיק הטלפון ללא כרטיס הסיים. בית המשפט גזר על הנאשמת 6 חודשי מאסר על תנאי, קנס בסך 1000 ₪ ופיצוי למתלוננת.

בת"פ (רמלה) 2482/08 **מדינת ישראל נ' ברעם** (2011), זיוף הנאשם שיקים של וועד הבית וחתם בשם המתלוננת, תוך שהוא משתמש בכספים לכסות את חובותיו. חלק מהשיקים המזויפים נפרעו בהיקף של 25,000 ₪. הנאשם הורשע בעבירות של זיוף וקבלת דבר במרמה, ונדון ל-3 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית.

בת"פ (רמלה) 1508/08 **מדינת ישראל נ' מחאג'נה** (2011), שם גנב הנאשם 7 שיקים מהחברה בה עבד ומסר שלושה מהם בשווי של כ-40,000 ₪. הוא הורשע בעבירות של גניבה, זיוף מסמך, שימוש במסמך מזויף וניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות וכן קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות וגניבה בידי עובד, הוא נדון ל-10 חודשי מאסר על תנאי וצו של"צ.

בת"פ (נתניה) 1295/07 **מדינת ישראל נ' אנבריה** (2007) שם הנאשם גנב פנקס שיקים, ובו 25 שיקים, מארנקה של המתלוננת, הוא זייף אותם, והשתמש בה לצרכיו. המתלוננת נאלצה לשלם כ-38,000 ₪, הנאשם נדון ל-6 חודשי מאסר בפועל בעבודות שירות וענישה נלווית.

נסיבות שקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ט לחוק העונשין):

כפי שפורט בהרחבה בהכרעת הדין, הנאשמים ביצעו בצוותא חדא, את העבירות, כאשר כל אחד מהם נטל חלק אחר באירוע.

כאמור, מדובר בגניבת שיקים על ידי מציאה, וכן קבלת תמורתם במרמה, מחלפן הכספים.

אשר לנאשמת, הנאשמת פסעה ברחוב, לפי דבריה, ומצאה מעטפה ובה שיקים. כל אדם מן היישוב מבין היטב במצב דברים זה, כי יש לפנות ולאתר את הבעלים לפי הפרטים הרשומים על גבי השיקים, או למסור את השיקים למשטרה (כך גם מחייב חוק השבת אבידה התשל"ג 1975), אך הנאשמת בחרה להחזיק בשיקים לאחר שמצאה אותם, פגשה את בעלה בסמוך, שיתפה אותו בדבר המציאה, ויחד השניים פנו בעצה אחת לחלפן הכספים בקניון תרשיחא, וביקשו לפרוע אותם.

אמנם, מדובר בגניבה על ידי מציאה, ולכן בכל מה שקשור לתכנון עבירת הגניבה, קשה לייחס לנאשמת 1 תכנון כלשהו, נוכח טיבה של הגניבה. אולם, משעה שמצאה את השיקים, וגמרה אומר בליבה להחזיק בהם ולממש אותם בניגוד לזכות הבעלות שבהם, יש לזקוף זאת לחובתה.

אשר לחלקה היחסי בביצוע העבירה, אמנם הנאשמת היא זו שמצאה את השיקים, אך מיד לאחר מכן, שיתפה את בעלה בדבר המציאה, והשניים החזיקו יחד בשיקים, כך שלמרות שמבחינה כרונולוגית בסדר האירועים, היא זו שמצאה אותם ברחוב, הרי שהשניים, מנקודת זמן סמוכה ביותר למציאתם, נשאו ונטלו את השיקים יחד, ומימשו את תמורתם יחד, ועל כן, גנבו אותם יחד.

כך שחלקיהם היחסיים של השניים בביצוע שתי העבירות, הוא כמעט זהה, התכנון של ביצוע העבירה אף הוא משותף לשניים, כשהדגש הוא על עבירת קבלת דבר במרמה, קרי הרעיון להיפרע מהשיקים שנמצאו על ידם.

הנזק שנגרם כתוצאה מביצוע העבירה, הוא בעיקר עוגמת הנפש שנגרמה לבעלי השיקים, אשר מסרו את השיקים במטרה לשלם עבור המעון, ונודע להם לאחר מכן שאלה אבדו או נגנבו.

חלפן הכספים אף הוא, לפי דבריו, האמין למצג השווא שיצרו בפניו הנאשמים, שילם להם את תמורתם באותו יום, תוך שהוא מאמין כי השיקים הם שכר עבודה.

יחד עם זאת, בשלב מאוחר יותר ובאופן סמוך יחסית לפירעון האמור, הגיע החלפן לבית הנאשמים וקיבל את תמורת השיקים. גם בעלי השיקים ביטלו את השיקים ובכך מנעו את פרעונם, כך שלמעשה לא נגרם נזק ישיר כתוצאה מפירעון השיקים.

הנאשמים טענו כי הסיבות שהביאו אותם לבצע את העבירה, הן מצבם הכלכלי הדחוק. זו כמובן אינה סיבה לבצע עבירות, אם כי יש להתחשב במצבם הכלכלי לצורך קביעת הקנס.

מתחם העונש ההולם (סעיף 40ג (ב) לחוק העונשין):

בנסיבות שבפניי, מתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה, לבין 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, וכן ענישה נלווית, הכוללת מאסר מותנה, פיצוי וקנס.

חריגה ממתחם העונש ההולם לקולה או לחומרה (סעיפים 40ד ו-40ה לחוק העונשין):

אין בפניי טעמים המצדיקים חריגה ממתחם העונש ההולם לחומרה.

אין גם טעמים לחרוג ממתחם העונש לקולה, שכן, לא הונחה בפניי תשתית כלשהי המבססת זאת, בהתאם לסעיף 40ד לחוק העונשין.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40יא לחוק העונשין):

הנאשמת 1:

הנאשמת 1, בת 50, נעדרת עבר פלילי, וזוהי הסתבכותה הראשונה עם החוק. לא מדובר בגניבה "קלאסית", אלא בגניבה על ידי מציאה, כאשר לפי גרסת הנאשמת שהתקבלה על ידי בית המשפט, היא מצאה את השיקים במעטפה סגורה ברחובה של עיר.

לנאשמת 9 ילדים, מהם חמישה הסמוכים על שולחנה ואין ספק כי בנסיבות אלה, הטלת עונש מאסר בפועל עליה, בשל גילה, הפגיעה בה או בילדיה הסמוכים על שולחנה, תגרום נזק משמעותי.

הנאשמת שיתפה פעולה עם גורמי החקירה.

הנאשמת הביעה חרטה על מעשיה, טענה כי הגניבה בוצעה בשל מצבה הכלכלי הקשה, שנגרם בין היתר, בשל כך שבנה הגדול נאסר ושווה בכלא והיה מפרנס את הבית. בשל היעדרותו, המצב הכלכלי הורע, דבר שהיה לו תרומה לביצוע העבירה.

אשר לנזק, יש להתחשב בכך שכאשר פנה החלפן אל הנאשמים, הנאשמת שיתפה פעולה עם בעלה, ויחד הם החזירו לחלפן הכספים את תמורת השיקים שקיבלו ממנו. עם זאת, יש לקחת בחשבון, כי לולא פנייתו האסרטיבית של חלפן הכספים, אשר הגיע לביתם של הנאשמים ודרש את תמורת השיקים, יכול היה להיגרם נזק משמעותי לחלפן הכספים.

ולולא ביטול השיקים, גם לבעלי השיקים.

כמו כן, יש לקחת בחשבון שמדובר באירוע משנת 2015, כתב האישום הוגש באירוע מיום 22/7/15. כתב האישום הוגש ביום 20.12.17, והנאשמת נותנת את הדין על מעשיה, **בחלוף כ-4 שנים מהאירוע**.

הנאשם 2:

הנאשם 2 בן 51, הוא בעלה של הנאשמת, לחובתו 3 הרשעות קודמות, האחרונה שבהן משנת 2012, בעבירות של תכנון ובנייה. קודמת להרשעה משנת 2007, בגין עבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, תקיפת שוטר והעלבת עובד ציבור, וההרשעה הקודמת לזו היא משנת 2005, גם היא בעבירות תכנון ובנייה.

בשים לב לטיב ההרשעות ומועדן, ובהעדר עבירות רכוש או עבירות דומות, לא מצאתי לייחס משקל משמעותי לרישום פלילי זה, שכאמור עיקרו בעבירות תכנון ובנייה.

כאמור, לשניים 9 ילדים משותפים, הם חיים יחד ומנהלים משק בית משותף שנים רבות.

הנאשם נטל חלק בביצוע עבירת הגניבה, בשלב המאוחר למציאת השיקים על ידי אשתו הנאשמת ברחוב.

יחד עם זאת, מציאת השיקים הייתה סמוכה מאוד למפגש הנאשמת איתו, ומאותה נקודת זמן, השניים החזיקו בשיקים יחדיו, נשאו ונטלו אותם יחד, ופנו משם לחלפן הכספים, שהמטרה המשותפת של השניים היא להיפרע מהם.

הנזקים שנגרמו כתוצאה מביצוע העבירות, ואלה שהיו צפויים להיגרם מפורטים לעיל בעניינה של הנאשמת, ואין מקום לחזור על הדברים.

הנאשם שיתף פעולה עם רשויות החוק והודה במיוחס לו, כבר בשלב החקירה.

כאשר פנה אליו חלפן הכספים, ודרש ממנו את תמורת השיקים, שיתף הנאשם פעולה עמו, והעביר לו את התמורה. אך גם כאן, יש לחזור על הנזק שהיה צפוי להיגרם, כפי שפורט לעיל בעניינה של הנאשמת.

העונש המתאים (סעיף 40ד(2) לחוק העונשין):

בהתחשב בכל הנסיבות הללו, סבורני כי יש למקם את עונשם של השניים, בחלקו התחתון של מתחם העונש ההולם ולהטיל על השניים מאסר מותנה מרתיע לצד סנקציות כספיות.

על אף שלנאשם עבר פלילי, לא מצאתי יסוד לערוך אבחנה עונשית בין השניים. עברו הפלילי של הנאשם דל ורובו ככולו עוסק בעבירות תכנון ובנייה, שאין בינן לבין נשוא דיונו, או להיבטי מועדות לביצוע עבירות רכוש, דבר וחצי דבר.

נסיבות לקולה -

יצוין, כי נסיבות ביצוע עבירה מצויות ברף הנמוך של עבירות הגניבה, לא מדובר בביצוע מעשה גניבה אקטיבי, או בגניבה

ע"י מציאה בנסיבות חמורות יותר, כגון אלה המפורטות במקרים שהובאו בפסיקה שלעיל.

הנאשמת מצאה את השיקים ברחוב, שיתפה את בעלה בסמוך לכך, והשניים פנו יחד לפרוע אותם. מבלי להקל ראש בעבירות שביצעו, מדובר באופורטוניזם לשמו, השניים עטו על המציאה כמוצאי שלל רב, ובאקט כמעט ספונטני, פנו לממש את השיקים, הם לא פעלו באופן מתוכנן, מתוחכם או תחבולתי, אשר יעניק למעשיהם גוון קרימינלי קודר.

לא נגרם נזק, שכן, השניים החזירו את הכספים שקיבלו תמורת השיקים, מחלפן הכספים, בסמוך לאחר שקיבלו אותם. כך שלא נגרם נזק לא לחלפן הכספים ולא לבעלי השיקים, וגם לא נגרם נזק עקיף לאף אחד מהמתלוננים.

חלף זמן רב מאז העבירות, מדובר בעבירות שבוצעו בשנת 2015, ולעת הזאת, חלפו כ-4 שנים מאז האירוע.

שני בני הזוג מטופלים ב-5 ילדים (מתוך 9), הסמוכים על שולחנם, ביניהם תאומים בני 12, ואין ספק כי הטלת עונש מאסר בפועל, תפגע קשות בראש ובראשונה בילדים.

נסיבות לחומרה -

יצוין, כי אין צורך להכביר מילים, אודות עבירת הגניבה וקבלת דבר במרמה באמצעות שיקים, עבירות אשר הפכו לדאבון הלב, למה שמכונה "מכת מדינה".

ענישה מרתיעה, מציבת גבולות, יהיה בה כדי להלום את נסיבות ביצוע העבירות, והיא תעביר מסר ברור ותקיף לציבור שלא משתלם לבצע עבירות כאלה.

הגם שנסיבות ביצוע העבירה, אינן מהחמורות, עדיין אין להקל בהן ראש.

מדובר בנאשמים אשר פעלו בצוותא חדא, נשאו ונטלו את השיקים, מתוך מטרה ברורה להיפרע מהם ולגנוב, אגב כך, את הכספים הגלומים בהם מבעליהם.

הם הוסיפו חטא על פשע ובמסגרת מעשיהם הונו את חלפן הכספים, הציגו בפניו מצג שווא על מנת לממש את זממם ולשלול מבעלי השיקים את התמורה הנקובה בהם.

לאור מספר השיקים, מדובר בנזק פוטנציאלי רחב היקף (15 שיקים), ואף פגיעה אפשרית שיכלה להיגרם לחלפן הכספים.

הנזק הכלכלי נמנע רק אודות לתושייתו של חלפן הכספים, הנחישות והנחרצות שגילה, כאשר פנה והגיע עד לביתם של השניים, דרש וקיבל את תמורת השיקים, ובכך הצליח לתקן את הנזק הישיר שנגרם לו ולמנוע את נזק אפשרי לבעלי השיקים, אשר יכלו, על אף ביטולם, להיגרר להליכי הוצל"פ, במקרה של ביצוע השיקים נגדם, לו השיקים היו נסחרים ומגיעים לידי צדדים נוספים (ראו: סעיף 28 לפקודת השטרות).

יצוין, בהקשר הכספי, כי בכל הנוגע להיבטים הכלכליים, ב"כ הנאשמים העלו טענות למצב כלכלי קשה של הנאשמים אך לא הציגו כל ראיות התומכות בכך.

אשר על כן, בהתחשב בכל האמור, על העונש להיות ממוקם ברף התחתון של המתחם, לכלול מאסר מותנה מרתיע

לשניים, אשר יהיה בו כדי להרתיע אותם מלשקול לעבור עבירה זו בעתיד, וכן קנס הולם.

בכל הנוגע לקנס, הואיל ומדובר בעבירות שבוצעו על רקע בצע כסף, מתוך רצון להפיק רווח קל, העונש הכולל, חייב לכלול רכיב ענישתי כלכלי, ראוי, המתחשב בנסיבות ביצוע העבירות, כפי שאלה פורטו לעיל, על מנת לשקף לנאשמים, את חוסר הכדאיות הכלכלית שבמעשה ביצוע העבירות.

לגבי שיעורו של הקנס, יש להתחשב כמובן במסוגלותם הכלכלית של הנאשמים (סעיף 40 לחוק העונשין) ובהקשר זה אני חוזר ומציין, כי לא הובאו בפניי ראיות למצבם הכלכלי הקשה של הנאשמים.

עוד יש להתחשב, נוכח אופי העבירות שבוצעו, והנזקים הפוטנציאליים, אלמלא ההשבה הכספית, ולהקיש, בכל הנוגע לגובהו של הקנס, מהוראות סעיף 63 (א) לחוק העונשין.

אשר על כן, אני גוזר על שני הנאשמים את העונשים הבאים:

1. **4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשמים לא יעבור עבירה מהעבירות בהן הורשעו וכל עבירת רכוש מסוג פשע.**
2. **קנס בסך - 7,500 ₪ או 75 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 5 תשלומים שווים ורצופים, פיגור יעמיד את מלוא הקנס לפירעון מיידי ויפעיל את צו המאסר שלצידו.**
3. **בהעדר נזק ממשי, ונוכח הטלת הקנס, לא נמצא לנכון להוסיף רכיב של פיצוי.**

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, כ"א אייר תשע"ט, 26 מאי 2019, במעמד הצדדים.